

[Kim Behnke]

dermed, at regeringen med det, man nu på nogle områder kalder et ydelsesbevis, ikke ønsker at give den totale frihed, for det er stadig væk kommunerne, der skal bygge institutionerne, og det er stadig væk kommunerne, der skal drive institutionerne.

Det, der er problemet med Venstre og med regeringen på dette punkt, er, at man ikke vil lade ydelsesbeviset omfatte de samlede omkostninger ved den pågældende ydelse – det kan f.eks. være ved skolen, ved hjemmehjælpen eller ved de andre ydelser, som vi har diskuteret her.

Hvis der i ydelsesbeviset var den samlede omkostning også til drift af bygninger osv., så var der ingen problemer. Så ville det slet ikke være kommunalbestyrelser, hverken i Farum, Århus eller andre steder, der skulle sidde og vurdere, om de af prestigemæssige grunde skulle bygge nyt. Så bliver det den fuldstændig frie konkurrence mellem de enkelte uddannelsesinstitutioner, børneoplysningsinstitutioner osv., som kommer til at afgøre, om man overlever eller må reduceres. Men det kræver, man er parat til at lade den samlede omkostning ved den pågældende institution være indregnet i ydelsesbeviset og ikke kun toppen af kransekagen.

(Kort bemærkning).

Køpke Christensen (FP):

Jeg var også indledningsvis inde på det aspekt, som jeg for et øjeblik siden spurgte Venstres ordfører om: om man i relation til det frie valg fuldkommen havde overset, at der også i dette land findes privathospitaler og -klinikker. Jeg vil gerne spørge endnu engang, for jeg er meget, meget ked af, at jeg ikke kan få et svar. At jeg ikke kunne få et svar fra Socialdemokratiet kan så være, hvad det er, men nu forstår jeg, at heller ikke Venstre ser så meget på syge menneskers forhold i dette land.

Det er sådan set ikke noget nyt, for med hensyn til forslaget om maksimumventelister på 3 måneder var det jo noget, der først kom frem, da Fremskridtspartiet, SF og Socialdemokratiet havde dannet et flertal, som sagde: Nu må vi have de ventelister nedbragt. Først da kom man op på dupperne fra regeringens side og udtalte, at nu måtte ventelisterne nedbringes, fordi man havde erkendt, at der var et flertal.

Men Venstres ordfører vil ikke på nogen måde debattere sundhedssektoren og det frie valg inden for sygehusene; det er meget, meget kedeligt for de mennesker, det går ud over.

Jes Lunde (SF):

SF er klart tilhængere af at styrke borgernes retsstilling over for det offentlige, og så skulle man jo tro, at vi jubede, når finansministeren kommer med en redegørelse om friere valg af offentlig service; men redegørelsen er desværre en tynd kop te, når det drejer sig om at løse de reelle problemer. Den er i stedet for et ideologisk kampskrift i discountudgave.

Hovedbudskabet er, akkurat som i moderniseringsredegørelsen fra maj 1992, at borgerne skal have et friere valg som modtagere af offentlige ydelser. Forældre skal frit kunne vælge mellem børneoplysning i offentlige, private og netværksplacerede børneoplysningsordninger, og der skal være frit skolevalg, også på tværs af kommunegrænserne, frit sygehusvalg osv. Det lyder jo alt sammen fint, men hovedproblemet er ikke bare, at regeringen skyder gråspurve med kanoner, men at den i vidt omfang rammer helt ved siden af de reelle problemer i samfundet.

I SF lægger vi som nævnt meget vægt på at styrke borgernes retsstilling over for det offentlige. Vi har længe kæmpet imod umyndiggørelse, skrankepaveri og firkantede løsninger, og vi er varmt tilhængere af lokal fleksibilitet, decentralisering af opgaveløsningen og mindre stat, mere samfund. Derfor må det også siges i denne debat, at regeringens politik over for den offentlige sektor generelt har virket stik modsat de hensigtserklæringer, man nu kommer med. Besparelserne i den offentlige sektor, især over for kommunerne, har netop resulteret i, at man behandler mennesker som numre i en række og ikke kvalificeret, professionelt og individuelt.

Tag f.eks. socialforvaltningerne, hvor mængden af klienter for den enkelte sagsbehandler simpelt hen er så kolossal, at der ikke bliver plads til en ordentlig indsats over for det enkelte menneske; tværtimod føler ofte både klient og sagsbehandler, at mødet har været frustrerende og utilfredsstillende. Hvad har regeringen tænkt sig at gøre ved den slags problemer ifølge den redegørelse, der er til debat i dag? Desværre ingenting.